

CONTE PER A INFANTS:

Laia Jansana
i Sánchez

EL SAQUET DE L'ÀVIA

► El saquet de l'àvia

En Jan sempre havia volgut saber què hi havia dins del saquet que l'àvia portava dia i nit a la butxaca del davantal. Era quelcom bellugadís, que de tant en tant, d'un sol salt, se li esmunyia del davantal i la feia córrer una bona estona fins tornar-lo a atrapar i desar-lo de nou a la butxaca. Devia de tractar-se d'alguna cosa de molt de valor: una d'aquestes vegades en què el saquet es va intentar escapar, l'àvia no va adonar-se'n fins al cap de molta estona, quan el saquet vés a saber on devia parar. L'àvia gairebé es mor del disgust, però per sort, el saquet va tornar just a l'hora de sopar ben penedit i mig esparracat: des del moment en què va posar un peu al carrer, havia estat objecte de persecució de tots els gossos del veïnat, que feia temps que tenien ganes de queixalar tan misteriosa peça de roba.

Amb els anys, i al mateix ritme al qual l'àvia envellia, el saquet va anar deixant de fer tantes trapelleries. L'àvia va passar de coixejar a gairebé no poder caminar, i passar-se llargues estones asseguda a la butaca prop de la finestra. El saquet s'anava tornant manyac, i feia pessigolles al cul d'en Jan quan seia a la falda de l'àvia. Ell mai s'havia atrevit a preguntar-li què hi guardava a dins, tot i que se'n moria de ganes. Moltes nits, estirat al llit, donava voltes i voltes al misteri fins que se li aclucaven els ulls i s'adormia. Estava convençut que l'àvia hi devia amagar un exèrcit de puces entrenades per atacar el gat del veí, que sempre esgarrapava les plantes de la terrassa. O potser es tractava d'un dragó petit, com el que havia vist ell un dia a la paret del pati...

Una nit d'estiu, clara i serena. Plena d'estels que picaven l'ullet als tocatardans que encara no havien anat a dormir, i amb una rodanxa prima de lluna que vigilava els somnis dels que ja dormien. L'àvia es va morir. En Jan, que feia estona que dormia, va notar una carícia tèbia a la galta: era el saquet, que s'escolava per sota els llençols per amagar-se a la butxaca del seu pijama. Va dubtar un moment abans d'obrir-lo, però la curiositat era tan forta que no s'ho va pensar dues vegades: va estirar el nus que lligava el secret del saquet i, de cop, en van sortir tot d'espurnes i raigs de llum de tots colors, i se sentí una xiscladissa fortíssima, i semblava que milers de mans el toquessin a l'hora tant per acariciar-lo com per bufetejar-lo, per pessigar-lo i fer-li pessigolles. Els peus no li tocaven a terra, i el pijama ara li picava, ara li rascava, i ara era el tacte més suau que mai no havia sentit. Després del primer espant, que l'hi havia fet fer un bot que gairebé va tocar el sostre, en Jan va poder distingir què era exactament allò que havia sortit del sac. Eren lletres petites, com les que hi havia penjades a l'escola en un cartell ben gros: "Abecedari", però aquestes es movien. N'hi havia de tots colors, en blanc i negre, a ratlles de pas de zebra i amb estampat de pell de cocodril. D'altres eren peludes, amb els cabells rinxolats o bé llisos, barbudes i amb bigotis,

i fins i tot n'hi havia una amb pentinat de punxa, que semblava el troll que li havien regalat pel seu aniversari. Algunes feien molt d'enrenou, però d'altres es passejaven pensant fregant-se al voltant de tot allò que trobaven.

A poc a poc, les lletres s'anaven agrupant tot envoltant en Jan, de manera que va poder començar a distingir les paraules que formaven les diferents combinacions de lletres. La paraula borrosa de damunt del coixí era "infantesa", i a sota el llit, la paraula "guerra" s'amagava avergonyida de la seva aparença monstruosa. Un munt de paraules amb noms de cançons i jocs s'apilonaven sobre la catifa al voltant d'una paraula feta amb les lletres de vidre, "a-m-i-s-t-a-t", que de tant en tant s'esmicolaven per, acte seguit, recompondre's de nou. "Matrimoni" i "amor" jugaven a fet i amagar entre el desgavell de roba de l'armari, sota la mirada benèvola i càlida de la paraula "maternitat". I com aquestes, desenes de paraules, moltes que fins i tot en Jan no sabia ni què volien dir, dansaven i s'esmunyien per cada racó de l'habitació.

Amb el saquet buit encara a la mà, en Jan va poder notar el tacte gelat d'una última paraula que li pujava braç amunt... Anava deixant un rastre paralitzant allà per on passava, glaçant la pell de cada centímetre que recorria. Sense atrevir-se del tot a mirar-la, en Jan va espolsar-se-la amb un cop sec, i va baixar les escales que portaven al pis de baix, on hi havia l'habitació de l'àvia, amb els ulls vessant-li la tristesa que ja no li cabia a l'ànima. Va obrir la porta, i va veure l'àvia al llit estirada, com si dormís, amb una paraula arraulida a la conca que li feien les mans sobre el ventre. Va acostar-s'hi lentament, i quan va ser-hi a tocar, va embolcallar-lo amb delicadesa un remolí suau de carícies i petons que feia la mateixa olor que l'àvia. En Jan va agafar la paraula amb cura i va llegir-la amb un xiuxiueig... àvia ... va desar-la al saquet i va lligar amb força el cordill. Quan va tornar a la seva habitació, la finestra era oberta i les paraules havien desaparegut. En Jan va ficar-se al llit, va tapar-se fins les orelles i va apretar amb força el saquet on hi havia guardat el primer de tots els records que l'acompanyarien al llarg de la seva vida, i que l'ajudarien a recórrer la no sempre fàcil aventura de créixer. ◀